

*Хабарова Н. А.**кандидат філологічних наук,**доцент кафедри романської філології**Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара*

ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ ТА АРГУМЕНТУВАННЯ В СУДОВОМУ ДИСКУРСІ

Анотація. У статті досліджено головні мовні засоби впливу та аргументування в судовому дискурсі. Об'єктом даного дослідження виступає юридичний дискурс, а саме промови адвокатів. Предметом статті є характеристики стратегій та тактик мовленнєвого впливу, що реалізуються в судовій практиці. Мета статті полягає в тому, щоб виявити та охарактеризувати стратегії та тактики франкомовних адвокатів, а також описати мовні засоби, що використовують для їх реалізації. Було актуалізовано те, що комунікативний аспект мовного спілкування нерозривно пов'язаний із прагматичним. Це характерно не лише для персонального дискурсу, але й інституціонального. Нами було розглянуто судовий дискурс, який являє собою особливий різновид юридичного дискурсу, цілі та установки якого безпосередньо реалізуються в залі судового засідання. Висвітлено той факт, що адвокатський дискурс є одним із типів судового дискурсу та включає такі жанри, як захисні, вступні та заключні промови адвокатів. Дані види промови є видами ораторського мистецтва та передбачають вплив прямий, непрямий або прихований на присяжних засідателів. Комунікативний вплив на суддю або колегію присяжних засідателів є головною метою захисної промови адвоката. Було з'ясовано, що мовленнєвий вплив в судовій комунікації може відбуватися завдяки апеляції до емоцій негативних та позитивних, до об'єктивного стану речей, до розуму, до знання. Було досліджено, що в процесі переконання не всі складні ситуації можливо вирішити за допомогою логічних апеляцій. Часто необхідна опора на цінності, на істини, моральні норми, оскільки всі явища повсякденного життя оцінюються через призму своїх переконань та цінностей. Цінності є критерієм встановлення того, що вважається допустимим або недопустимим в очах суду присяжних.

Було досліджено, що цінності судового дискурсу максимально наближені до цінностей інших типів дискурсу й зводяться до визнання закону та закріплення соціальних традицій, зафіксованих у систематизованому знанні законів суспільства. Як висновок можемо зазначити, що в дослідженому виді дискурсу експліцитно виражені моральні цінності суспільства, які призводять до головного концепту – триумфу справедливості, що відображається у специфічних нормах судової етики.

Ключові слова: юридичний дискурс, судовий дискурс, промова адвоката, комунікативний вплив, аргументування, апеляція.

Постановка проблеми та обґрунтування актуальності її розгляду. Публічні суперечки щодо права з давніх часів були однією з найбільш вагомих галузей суспільної мовленнєвої практики. Професія юриста розпочиналась саме з суддів, які використовували право як спосіб спілкування, інструмент при-

мирнення та засіб втримати людей разом. Як наслідок, одне із загально прийнятих міжнародних вимог до справедливого правосуддя постає в тому, щоб всі учасники судочинства розуміли мову, яку використовують та зміли нею спілкуватися. Актуальність дослідження пояснюється тим, що висока соціальна значущість функціонування мови у правовій галузі визначає соціальний заказ на подібного роду дослідження. **Мета** нашого дослідження полягає в дослідженні стратегій та тактик мовленнєвого впливу та засобів їх реалізації в судовому дискурсі.

Для досягнення мети необхідно вирішити такі **завдання**: 1. Виявити специфіку та структуру судового дискурсу як різновиду інституціонального дискурсу. 2. Охарактеризувати головні стратегії та тактики в судовій комунікації з метою впливу та апеляції.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичною базою роботи послугували дослідження, присвячені вивченню комунікативно-прагматичного боку усного юридичного дискурсу, а також стратегій та тактик комунікативного впливу таких лінгвістів, як Н.О. Абрамова (2009), Н.Д. Арутюнова (1999), О.С. Іссерс (2009), Н.М. Івакіна (2002), В.І. Карасик (2002).

Виклад основного матеріалу дослідження. Дискурс як комунікативний феномен передбачає багато вимірів та підходів до його вивчення. У нашій статті ми розглядаємо його з позиції культурно-ситуативного розуміння. Дискурс – це «зв'язний текст», мовлення, занурене в життя» [1, с. 895]. Дискурс неможливо уявити без урахування його екстралінгвістичних складових частин (прагматичні, соціокультурні, психологічні фактори), він передбачає деяке цілеспрямоване соціальне дійство. Важливими характеристиками дискурсу визнані форма зв'язного тексту, обумовленість екстралінгвістичними факторами, насиченість подіями та цілеспрямованість соціального дійства [2; 3].

Розрізняють два види дискурсу – інституціональний та персональний [1]. Інституціональний дискурс, на відміну від персонального, – це спеціалізований клішований різновид спілкування між людьми, які зобов'язані дотримуватися деяких норм, встановлених у даному соціумі / інституті. Судовий дискурс є різновидом юридичного дискурсу та розуміється нами як діалогічне спілкування в ситуації судового засідання. Судовий дискурс є особливим видом мовленнєвої діяльності, який має інституціональну природу та ритуальний характер.

Інституціональність судового дискурсу визначається його обов'язковою співвіднесеністю з поняттям соціального інституту – суду, який визначає його лінгвістичний простір. Судовий дискурс – це інституціональна форма спілкування, організована в межах визначеного соціального інституту (суду), має визначену ціль (встановити істину) та визначається

статусно-рольовими характеристиками учасників спілкування (професійними агентами – суд присяжних, прокурор, адвокат, та непрофесійними клієнтами – підсудний, свідок).

Судовий дискурс багатьма дослідниками розуміється як вербально-знаковий вираз процесу комунікації під час судового процесу, який розглядається в соціально-історичному, національно-культурному, конкретному ситуативному контексті з урахуванням характеристик та намірів комунікантів. Поряд із цим кінцевою метою процесу є розв'язання правового конфлікту та зміна правової ситуації. Судовий дискурс може виступати як поняття, яке об'єднує в собі кількість дискурсів. На основі аналізу цих дискурсів можна визначити типові характеристики та загальні закономірності побудови судової комунікації. У межах судового дискурсу виділяють його найбільші часткові різновиди: дискурс адвоката та захисту, дискурс звинувачування, дискурс судді, усне мовлення в установах. Судовим дискурсом можна також вважати окремі судові процеси та їх відрізки.

Дискурсивна взаємодія під час судового засідання привертає увагу лінгвістів, які працюють в галузі мовленнєвої прагматики, тому що, по-перше, під час доволі жорстокої регламентації судового процесу мовець має вирішити цілий ряд завдань, пов'язаних із вибором стратегії мовленнєвої поведінки, що в умовах змагальності на процесі надає особливих рис мовленнєвій взаємодії. По-друге, саме мовленнєва взаємодія, враховуючи юридичні функції суду, здійснює вирішальний вплив на характер прийнятих судом рішень, що вимагає від суб'єктів судового процесу особливого роду комунікативної компетенції. До неї як базові елементи входять прагматичні пресупозиції, пов'язані зі знанням та встановленням правил судового дискурсу. По-третє, змагальність мовленнєвої дії, екстремальність у значенні зіткнення інтересів вимагає від комунікантів вміння як стратегічного планування, так і навиків оперативної оцінки ситуації та прийняття рішення. По-четверте, особливим явищем у судовому дискурсі можна назвати комунікативний зрив, коли комунікативна невдача одного суб'єкта у змагальному спілкуванні може стати вдачею для іншого учасника процесу.

Техніка ведення справи в судді – це сукупність засобів, які використовуються під час розробки змісту та структури представлених у суді документів (скарги, клопотання, доказів справи та ін.) Одним із важливих засобів є освоєння техніки аргументування, адекватний вибір мовних засобів, знання правил ведення критичної дискусії та оперування ними на всіх рівнях розглядання справи. Тактика ведення справи в судді – це чітко сформований у своїй послідовності спосіб поведінки в судовому дискурсі, орієнтований на досягнення конкретних задач, які є ланцюжками реалізації єдиної стратегічної мети (виграти процес, не програти процес на даному етапі та т.д.)

У рамках судового дискурсу виділяють більш приватні його різновиди, такі як дискурс звинувачування, дискурс адвоката, усне мовлення в інституті права та ін. [4]. Юридичний дискурс є суворо аргументованим. Юрист має обґрунтувати свою точку зору в суді, аргументувати судові рішення, переконливість своєї позиції щодо обговорюваного питання в науковому колі. Аргументування в юридичному дискурсі диференційоване залежно від типів дискурсу: судовий дискурс (представлений звинувачувальною, суспільно-захисною, суспільно-звинувачувальною та самозахисною промовами), науковий юридичний дискурс (зразками якого є наукові статті, правові документи,

тексти тлумачення закону та ін.). Судовий дискурс є зразком статусно-орієнтованого спілкування (термін В.І. Карасіка), в якому ролі чітко розподілені та за кожним учасником закріплено функції, визначені нормами інституту правосуддя. До цього ж спілкуванню притаманна нерівність сторін.

Статусне положення учасників судового дискурсу, в тому числі й судді, знаходить свій вираз в їхній мовленнєвій поведінці. Термін «мовленнєва поведінка» використовується в розумінні Н.А. Абрамової як сукупність мовленнєвих дій, «із внутрішнього мовного боку визначається закономірностями вживання мови в мовленні, та із зовнішнього мовного – соціально-психологічними умовами здійснення мовної діяльності» [2, с. 96]. У такому розумінні мовленнєва поведінка пов'язує в одне ціле конкретні мовні засоби, соціальні умови та психологічні характеристики мовця. Використання терміна «поведінка» відповідає завданням дослідження, оскільки в ньому відбивається здатність мовця щодо поведінки адаптуватися до змінної ситуації судового процесу.

Антропоцентричність, багатоаспектність та багаторівність опису комунікативної взаємодії проявляється у виділенні комунікативних стратегій, серед яких дискурсивні, компенсаційні, риторичні, семантичні, стилістичні, граматичні, соціокультурні, лінгвокультурні.

За визначенням Т.В. Дубровської, стратегія – це планування процесу мовленнєвої комунікації залежно від конкретних умов спілкування та реалізації цього плану [5]. У плані мовленнєвого впливу вона скерована на перебудову індивідуальної свідомості та картини світу суб'єкта. Комунікативна стратегія відрізняється гнучкістю та динамікою, оскільки під час спілкування вона підлягає постійному коректуванню, безпосередньо залежить від мовленнєвих дій опонента та постійно змінного контексту дискурсу. Одна з головних ознак стратегії – це динаміка співвідношення здійсненого наразі ходу з попереднім, а також їх вплив на наступне. У цьому проявляються трансакціональні характеристики стратегії.

Під мовленнєвою тактикою розуміємо програмування подальших мовленнєвих дій, скерованих на досягнення головної мети та виконаних комунікантами в тій або іншій послідовності. Аналіз судового дискурсу передбачає аналіз прямих, непрямих та прихованих тактик мовленнєвого впливу. Ефективність тактик полягає у відборі адресантом мовних засобів, які реферують до мовної ситуації. Кожна тактика скерована на вираз окремого комунікативного наміру адресанта. Зміст застосування кожної тактики полягає в тому, щоб змінити конфігурацію конкретних параметрів контексту в необхідному напрямку, модифікувати оцінки та ін. Дослідники виділяють п'ять основних комунікативних стратегій, використаних учасниками досліджуваного дискурсу відповідно до їх статусно-рольових характеристик та інтенцій: комунікативна стратегія самозахисту, звинувачування, захисту, нападу та психологічного впливу.

Найбільш репрезентативними у плані реалізації впливу та аргументування в юридичному дискурсі є судовий дискурс в найбільш яскравій його частині – виступ адвоката в суді. Погодимося з Івакіною Н.М., що «виступ відомих адвокатів вважається головним видом аргументативного дискурсу, а аргументація в суді – зразком аргументації» [6, с. 455]. Адвокат використовує всі засоби для захисту свого підопічного, у зв'язку із цим його мовлення є доволі показовим. Мовлення адвоката вільніше, полемічне, на відміну від мовлення звинувачування.

Мовленнєва поведінка адвоката, який представляє мовленнєві інтереси підсудного, а також свідка захисту втілюється у використанні комунікативної стратегії захисту. Її ми визначаємо як сукупність мовленнєвих дій адвоката, або іншого учасника судового засідання, скерованих на спростування звинувачування та / або пом'якшення відповідальності підсудного. Стратегія психологічного впливу універсальна, вона використовується практично всіма учасниками дискурсу. Ця стратегія визначає переважно мовленнєву поведінку суду присяжних як головного агента дискурсу судового засідання та орієнтована на схвалення або осуд діяльності людини як із позиції закону, так і з позиції моралі. Емоційний стан агентів та клієнтів судового дискурсу, так само як їх прагнення ефективно впливати один на одного, провокує використання стратегії психологічного впливу. Адвокатське мовлення складає єдина, цільна система аргументування, під час компонування якого є принцип сполучення раціонально-логічного, емоційно-риторичного та аксіологічного аргументування. Це зумовлює набір засобів впливу на аудиторію. Переконавання досягається, по-перше, змістом логічних доказів, завдяки апеляції до розуму, інтелекту, по-друге, емоційним впливом на аудиторію, вмінням викликати в неї відповідно до умов емоцій та настрою – апеляції до емоцій, по-третє, актуалізуються ціннісні настанови аудиторії – апеляції до цінностей.

Одна з головних задач аргументування адвоката – настанова, визначення та оцінка фактів, з якими має погодитися адресат. Як зазначає І.М. Васил'янова, для згоди та приєднання аудиторії до позиції оратора необхідно, щоб він дотримувався раціоналістичного канону ясності, чіткості, повноти, логічної послідовності мовлення [4]. Переконливість мовлення залежить від обґрунтування, надійності та вірогідності або правдоподібності аргументів. Цьому сприяють інтелектуальні апеляції (апеляції до розуму), з якими суд присяжних має погодитися та прийняти в силу їх логічності та раціональності.

Вплив на інтелектуальну сферу адресата в адвокатському дискурсі здійснюється завдяки лексичним засобам, які реалізують апеляцію до об'єктивного положення речей, до ситуативних характеристик явища, до очевидного, логіки, до істинності, до здорового сенсу. На думку О.С. Іссерс, об'єктивізація мовленнєвого повідомлення оратора забезпечується шляхом апеляції до об'єктивного положення речей, яка реалізується завдяки використанню імен, чисел, подробиць, посилань на закон [7].

Створенню вірогідності сприяють імена власні, числівники. Ефект точності досягається тим, що всі слова в інтелектуальних апеляціях використовуються відповідно до їх прямих призначень. Точність сприяє частоті використання книжкової лексики, юридичних термінів, які частіше за все позначають процесуальні дії: експертиза, слідство. Вони кваліфікують дію особи, яка має відношення до справи: *le meurtre, corrompre*; найменування документів: *l'affaire, la feuille d'affaire*; найменування осіб щодо професії: *expert, magistrat instructeur, le salarié ministère public*. Створенню точності сприяє також більша кількість мовних засобів, які втілюють юридичні поняття – юридичні кліше, мотиви вбивства, розгляд справи, та загальноприйняті, відомі будь-якій аудиторії, суспільно закріплені формули: *l'usage d'alcool, l'imprudence propre, l'attitude hostile*. Описуючи сцену злочину або обставин, які трапились раніше, судові оратори намагаються створити найбільш виразну для звинувачуваного картину. Цьому сприяє апеляція до ситуатив-

них характеристик явищ, які локалізуються в межах макроаргументу «оповідання». Аргументативне навантаження під час реалізації даної інтелектуальної апеляції виконує, передусім, конкретна лексика, яка вказує на предмети, що реально існують, та виконані дії. Завдяки цій лексиці висловлювання виступає як знання щодо конкретних предметів, явищ. Це, наприклад, іменники, які називають предмети дійсності: *le couteau, la porte*; частини тіла: *le visage, le poing*; дієслова руху: *courir, s'approcher*. Конкретна лексика сприяє виникненню в адресата відчуття натуральності, видимості сцени злочину, появи наочних образів у свідомості адресата. Так адвокат описує дії, які відбулися до, або під час злочину: *Le fils a commencé à frapper à la porte de la chambre avec le poing, il a voulu enfoncer la porte. Il a réussi à ouvrir la porte et glisser la main à travers la fente. L'épaule et la partie du bras s'est glissé dans la chambre (la plaidoirie)*. Найбільше комунікативне навантаження в рамках макроаргументу оповідання мають дієслова, які представляють опорні крапки та передають основну інформацію, створюють уявлення динамічності та виразності, тим самим надають натуралізм оповіданню.

Аргументативну скерованість в адвокатському дискурсі має лексика, яка вербалізує апеляцію до істинності. Це переважно прикметники: *correct, incorrect, vrai, faux, erroné*. Данні лексеми використовуються в значенні «не / відповідний фактам», що підвищує істинний потенціал аргументу, оскільки дане значення виконує зміщення суб'єктивної думки оратора в бік об'єктивного значення.

Для просування аргументу за шкалою істинності в адвокатському дискурсі використовується апеляція до знань, представлена дієсловами, які експлікують модус знань: *se rappeler, voir, entendre, savoir*. У семантиці даних дієслів посилено епістемічний компонент. Сприйняття є головним джерелом знання. Звертаючись до знання адресата, оратор начебто забезпечує його згоду зі своїми аргументами. Найбільш частим засобом виразу ментальної сфери знання в адвокатському дискурсі є дієслово *se rappeler*, який виконує функцію акцентування найбільш важливої для аргументації оратора думки, важливого факту, наприклад: *Rappelez-vous, le cour d'assises, l'estimation de telle conduite de l'accusé du côté de monsieur Yves? (la plaidoirie)*.

Головною функцією сенсорних дієслів *voir, entendre* в адвокатському дискурсі є акцентування визначеної думки, наявність існування будь-якого явища. Сенсорна лексика є аргументативно орієнтованою, тому що перемикається в когнітивний план, означає сприйняття об'єктів, що реально існують. Вплив таких суджень базується на принципі «я бачив, значить, існує». Потерпілий, як ми бачимо, висловлює своє нерозуміння та навіть висловлює своє незадоволення. В адвокатському дискурсі лексичну основу аргументу, який містить апеляцію до негативних емоцій, складає дескриптивна лексика з перцептивним значенням, якими означається все, що може стати об'єктом сенсорного сприйняття. Із дескриптивною, перцептивною лексикою пов'язане чітке, яскраве уявлення, з її допомогою картина подій малюється як послідовність стоп-кадрів, на яких адресат може добре «розглянути» та відчути те, що відбувається. Дескриптивні слова зображувальні, стимулюють зорові враження, тому Н.Д. Арутюнова називає їх словами з «портретним значенням» [1, с. 253]. Для введення адресата у стан хвилювання перед насиллям, фізичною смертю адвокати використовують перцептивну лексику, яка фіксує зорові, аку-

тичні та дотикові «малюнки». Наприклад, l'ouïe: *les doigts ont commencé à craquer, crier dans le visage; le toucher: le couteau pesait, la lame de couteau étranglait; la vue: aller, tendre la main*. Дана лексика допомагає увійти у сферу хвилювання та уявлень іншої особи, відтворити перцептивну картину разом із ним. Під час творення негативного образу оратори використовують прикметники якості із семою «*impitoyable*», які вказують на емоційно сприймані ознаки: *agressif, dur, cruel, sans pitié*.

Розглянемо аргументативний потенціал апеляцій до групи позитивних емоцій. Власне позитивна емоція *l'estime* у французькій мові, яка актуалізується в адвокатському дискурсі, мотивує індивіда до здійснення допомоги, що доволі важливо для мови адвокатів. Дана апеляція характерна лише для аргументів, які звертаються до особистості підсудного.

Апеляція до емоції *l'estime* в адвокатському дискурсі будуватиметься на лексичі, яка вказує на дії. Вони отримують схвалення суспільства, тобто суспільно значущі дії. Ця лексика стосується культурних категорій-цінностей, серед яких найбільш важливі для французів та представляють особливу цінність: *le travail, la famille*. Поряд із цим апеляція до поваги базується переважно на дієсловах фізичної дії. Це можна пояснити тим, що уявлення щодо дотримання / недотримання людиною даних цінностей у свідомості особистості пов'язані, передусім, із виконанням ним визначених дій. У дієсловах діяльності, наприклад, *travaillait, gagnait*, присутня конотація схвалення (підкреслюється працелюбність, старанність, відповідальність за виконану роботу та родину). Ти самим дієслова створюють стійке позитивне відношення адресата.

Маркером апеляції до емоції *l'estime* є раціональний прикметник та оцінні етичні прикметники. Ораторами акцентується постійна наявність у підсудного морально-етичних якостей, які схвалюються в суспільстві, для чого використовуються прикметники етичної оцінки: *honnête, bon*; та якостей, які позитивно характеризують підсудного як професіонала (використовуються загальнооцінні прикметники та прикметники інтелектуальної оцінки): *respectueux des lois, homme d'affaire, compétent*. Як ми бачимо, емоційне аргументування в адвокатському дискурсі орієнтовано на втілення у свідомості адресата мікросвіту підсудного для того, щоб він (адресат) прожив фрагмент життя звинувачуваного.

Під час звернення до ціннісних домінант аргументативний заряд містять «ударні», «лозунгові» слова – ключові конотативно навантажені лексичні одиниці. Вони апелюють до цінностей: *le travail, la loi, la vie*. Ці слова є емоційно-експресивними «маяками», які надають «комунікативну» настанову на позитивне або негативне відношення до змісту всього аргументу, до описуваної людини. Найбільш розповсюдженими цінностями в адвокатському дискурсі є *la famille, la santé et la vie*. Із них найчастіше використовуваною є апеляція до цінностей родини. Ключовими словами, які вербалізують дану апеляцію, є *la famille, parental*, назви членів родини: *la mère, les enfants, les parents*. Такі слова використовуються в комбінації з емоційно-оцінними лексемами, частіше за все негативною оцінкою: *le chagrin (pour la famille), la souffrance, le malheur, l'épreuve*, які акцентують страждання та біль близьких людей у випадку засудження звинувачуваного.

Висновки та перспективи досліджень у цьому напрямі. Таким чином, розглянуті типи апеляцій сприяють здійсненню аргументативного впливу на професійне, особисте та соціальне «я» аудиторії. Данні типи апеляцій у захисному дискурсі націлені

на моделювання до бажаної дії. Важливість даних апеляцій під час здійснення переконливого впливу полягає в тому, що вони забезпечують створення ситуації когнітивного комфорту. При цьому інформація, яка поступає, отримує високий статус істинності.

Література:

1. Арутюнова Н.Д. Язык и мир человека. Москва, 1999. 895 с.
2. Абрамов Н.А. Судебная речь : учебное пособие. Москва : МГУ, 2009. 174 с.
3. Карасик В.И. Языковой круг: личность, концепты, дискурс. Москва : Перемена, 2002. 477 с.
4. Васильянова И.М. Особенности аргументации в судебном дискурсе : автореф. дис. на получение канд. филол. наук : 10.02.19. Тверь, 2007. 17 с.
5. Дубровская Т.В. Судебный дискурс: речевое поведение судьи : автореф. дис. на получение науч. ст. д-ра. филол. наук : 10.02.19. Саратов, 2010. 40 с.
6. Ивакина Н.Н. Основы адвокатского красноречия. Москва : Юрист, 2002. 455 с.
7. Иссерс О.С. Речевое воздействие : учеб. пособие для студентов, обучающихся по специальности «Связи с общественностью». Москва : Флинта: Наука, 2009. 224 с.

Khabarova N. The peculiarities of the influence and of the argumentation in judicial discourse

Summary. The article examines the main linguistic means of influence and argumentation in judicial discourse. The object of this study is legal discourse, namely the speeches of lawyers. Its subject is the characteristics of strategies and tactics of speech influence, which are implemented in judicial practice. The object of the article allow you to use the strategic and tactics of French lawyers, as well as describe them to verify their implementation.

It was emphasized that the communicative aspect of language communication is inextricably linked with the pragmatic. This is characteristic not only of personal discourse, but also of institutional discourse. We have considered judicial discourse, which is a special kind of legal discourse, the goals and attitudes of which are directly implemented in the courtroom. The fact that the lawyer's discourse is one of the types of judicial discourse and includes such genres as defense, introductory and closing speeches of lawyers is highlighted. These types of speech are types of public speaking and involve direct, indirect or hidden influence on the jury. Communicative influence on a judge or jury is the main purpose of a lawyer's defense speech. It was found that the speech influence in judicial communication could occur due to the appeal to the emotions of negative and positive, to the objective state of affairs, to the mind, to knowledge. It was investigated that in the process of persuasion not all difficult situations can be solved by logical appeals.

It is often necessary to rely on values, truths, moral norms, because all the phenomena of everyday life are evaluated through the prism of their beliefs and values. Values are the criterion for establishing what is considered admissible or inadmissible in the eyes of a jury.

It was investigated that the values of judicial discourse are as close as possible to the values of other types of discourse and are reduced to the recognition of the law and the consolidation of social traditions enshrined in the systematic knowledge of the laws of society. In conclusion, we can say that in this type of discourse explicitly expressed the moral values of society, which lead to the main concept the triumph of justice, which is reflected in the specific rules of judicial ethics.

Key words: judicial discourse, legal discourse, advocacy discourse, communicative influence, arguments, appeals.